

A Kúria a dr. Barta Béla ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r., X.r., XI.r., XII.r., XIII.r., XIV.r., XV.r., XVI.r., XVII.r., XVIII.r., XIX.r., XX.r., XXI.r., XXII.r. felpereseknek a dr. Raffai Katalin ügyvéd által képviselt I.r., a dr. Fodor András ügyvéd által képviselt II.r., III.r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt a Miskolci Munkaügyi Bíróságnál 8.M.546/2009/52. szám alatt megindított és másodfokon a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.33.325/2010/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.33.325/2010/4. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg a III.r. alperesnek - tizenöt napon belül - személyenként 10.000 (tízezer) - 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás illetve az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A Miskolci Munkaügyi Bíróság 8.M.546/2009/52. számú ítéletével megállapította, hogy a III.r. alperes jogellenesen szüntette meg az I-XXII.r. felperesek munkaviszonyát, ezért az I-XII.r., és a XIV-XXII.r. felperesek munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedésekor szűnik meg. A XIII.r. felperes munkaviszonya 2002. január 1-jén szűnt meg. A bíróság kötelezte a III.r. alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek meghatározott összegben elmaradt munkabért és annak késedelmi kamatát, felmondási időre járó átlagkeresetet, végkielégítést, valamint a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként meghatározott havi átlagkeresetet. Kötelezte továbbá a III.r. felperes javára 400.000 forint nem vagyoni kártérítés, továbbá 1.000.000 forint áfát is tartalmazó perköltség megfizetésére. Ezen túlmenően a felperesek keresetét elutasította. A III.r. alperest az állam javára 900.000 forint eljárási illeték és 63.385 forint előlegezett költség, felpereseket egyetemlegesen az I. és a II.r. alperes javára 250.000 - 250.000 forint áfát is tartalmazó perköltség megfizetésére kötelezte.A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesek kezdetben az I.r. alperes alkalmazásában álltak. 1998. november elején az I.r. alperes vezérigazgatója tájékoztatta a b. telephely munkavállalóit a munkahely eladásáról, és a munkavállalók munkaviszonyában bekövetkező jogutódlásról. 1998. november 23-án a munkaügyi vezető a munkaviszony megszűnésekor kiállítandó munkajogi igazolásokat átadta a munkavállalóknak, amelyben a jogviszony megszüntetésének módjaként közös megegyezést jelölt meg. A felperesek munkaviszonnyal összefüggő iratait ténylegesen az I.r. alperes

1998. november 25-én Lejpnáné Antal Líviának adta át adásvételi jegyzőkönyvekkel, amelyek közül az egyiket átvevőként a II.r. alperes, a másikon a III.r. alperes mint jogutód került megjelölésre. A III.r. alperes a b. telephelyet 1998. november 11-étől a II.r. alperes megbízásából üzemeltette, majd a telep 1998. december 17-étől adásvételi szerződést követően a III.r. alperes tulajdonába került. A III.r. alperes kijelentette, hogy „az eladó II.r. alperesnek a korábban I.r. alperessel kötött adásvételi szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit magára nézve kötelezőnek elismeri, és egyúttal azokért jogfolytonosságot vállal”. A munkavállalók a munkavégzési helyen munkavégzésre folyamatosan megjelentek. 1998. december közepétől 1999. január 10-éig a telephelyen a munka szünetelt, majd a munkavállalók a III.r. alperes felhívására 1999. január 11-én a munkavégzési helyükön munkára jelentkeztek. A III.r. alperes a munkabérek kifizetését szerződés aláírásától tette függővé, melyre a munkavállalók nem voltak hajlandók. A felperesek - a III.r. felperes kivételével - 1999. január 18-án kelt, az I.r. alperes vezérigazgatójához címzett írásbeli rendkívüli felmondásukkal munkaviszonyukat megszüntették azon indokolással, hogy 1998. november 10-étől a munkáltató a kötelezettségét nem teljesíti. Az I.r. alperes 1999. január 19-én tájékoztatta a munkavállalókat a munkajogi jogutódlásról, és a rendkívüli felmondásokat a II.r. alperes részére továbbította. A felperesek ezután még a munkavégzési helyükre bejártak, és megkíséreltek a III.r. alperessel a munkaviszonyuk folytonosságát elismerő munkaszerződéseket megkötni, amely nem vezetett eredményre. 1999. január 25-én közölték a munkavállalókkal, hogy a továbbiakban nem kell megjelenniük a munkahelyükön. A felperesek 1999. január vége óta folyamatosan pereskednek munkaviszonyuk jogellenes megszüntetése miatt. Az I.r. alperessel szemben előterjesztett keresetük jogerősen elutasításra került. A felperesek által a jelen per alpereseivel szemben előterjesztett elmaradt munkabér, felmentési időre járó átlagkereset és végkielégítés fizetés elmaradása miatti kártérítésre irányuló igényüket az Ózdi Városi Bíróság 2006. március 4-én kelt jogerős ítélettel elutasította. A felperesek 2006. május 8-án terjesztették elő elsődlegesen az I.r. alperes, másodlagosan az I-III.r. alperesek egyetemleges marasztalásával az Mt. 174. §-ára alapított kártérítési igényüket. Ezzel összefüggésben a bíróságok megállapították, hogy a felperesek foglalkoztatásának elmaradásából keletkezett kárért a III.r. alperes tartozik felelősséggel. A felperesek 2009. augusztus 24-én kereseti kérelmük jogcímét módosították, összecszerűségét pontosították, az Mt. 174. §-a helyett az Mt. 100. §-ának (4), (6) és (7) bekezdésében írt jogkövetkezmények alkalmazását kérték arra hivatkozással, hogy a munkaviszonyukat a III.r. alperes nem az Mt-ben előírtak szerint szüntette meg. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a felperesek jogszerűen térhettek át a jelen perben a III.r. alperessel szemben az Mt. 174. §-ára alapított kártérítési igény jogcíméről az Mt. 100.

§-ára, a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogcímére. A jelen esetben ugyanis a per tárgya éppen az volt, hogy a III.r. alperes minden írásos - jogorvoslati tájékoztatást sem tartalmazó - jognyilatkozat nélkül akként szüntette meg a felperesek munkaviszonyát, hogy őket az üzemből kizárta, a további munkavégzésüket megakadályozta. Ezzel a bíróság megítélése szerint a III.r. alperes ráutaló magatartással szüntette meg a felperesek munkaviszonyát. Ennek időpontja a munkavállalók túlnyomó részénél 1999. január 26-a, az üzem bezárásának napja, de a III.r. felperesnél január 29., amikor már ő sem tudott belépni az üzem területére, míg a II.r. felperesnél 2000. április 4., a VI.r. felperesnél 1999. május 31. (a GYES lejárt), a XIII.r. felperesnél 1999. április 18., a IV.r. felperesnél pedig 1999. február vége. A munkáltatói jogutódlás tényét figyelembe véve a munkáltatónak az lett volna a kötelezettsége, hogy a munkavállalók részére továbbra is munkabért fizessen, mint ahogyan azt 1998. decemberétől már folyamatosan megtette, a munkavállalóknak pedig ehhez igazodóan egyetlen kötelezettsége a folyamatos munkavégzés lett volna. Így minden új munkaszerződés, egyéb jognyilatkozat kötése, írásba foglalása felesleges volt. A III.r. alperes munkáltatói jogutódként nem tehette volna függővé semmilyen jognyilatkozat, eseti megbízási, vagy határozott időre szóló munkaszerződés kikötését a további jogviszony fenntartásának feltételéül. Miután a felperesek 1999-től jogsértésre hivatkozással folyamatosan kezdeményeztek eljárásokat a munkáltatóval szemben, a követelésük nem évült el. A felperesek előtt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. április 7-én kelt 1.Mf.20.271/2009/8. számú közbenső ítéletének meghozatala időpontjában vált nyilvánvalóvá, hogy egyedüli munkáltatójuk a III.r. alperes, akinek a kártérítési felelőssége fennállhat. Ettől számított 3 éven belül a III.r. alperesi károkozó magatartásra alapítottan egyaránt az Mt. 174. §-ára, valamint az Mt. 100. §-ára hivatkozással igényüket érvényesíthették. A felperesek 2009. április 7-én jutottak először abba a helyzetbe, hogy a munkáltató személyét megismerhessék, vele szemben a jogviszony jogellenes megszüntetése kapcsán követelésüket érvényesíthessék, így az Mt. 174. §-áról az Mt. 100. §-ára áttérésük jogszerű volt. A felperesek elmaradt munkabér, felmentési időre járó átlagkereset, végkielégítés és a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként az átlagkeresetre irányuló igényét az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta. Az ítélet ellen a III.r. alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a munkaügyi bíróság ítéletének elsődlegesen a részbeni megváltoztatását, a felperesek keresetének a III.r. alperessel szembeni elutasítását, másodlagosan a munkaügyi bíróság ítéletének III.r. alperest marasztaló rendelkezése hatályon kívül helyezését, ebben a körben a munkaügyi bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.22.325/2010/4. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletének fejrészét akként pontosította, hogy a III.r. alperes neve helyesen N.G. Kft. Az így

pontosított ítélet fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett részét megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította. Megállapította, hogy 1.800.000 forint mindkét fokú eljárás illetékét, továbbá 63.385 forint költséget az állam visel. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg a III.r alperesnek tizenöt napon belül 60.000 forint mindkét fokú perköltséget. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek 2006. május 6. napján M.799/2006. szám alatt terjesztették elő a keresetlevelüket. Ebben állították, hogy kár érte őket, ezért elsődlegesen az I.r. alperest az Mt. 183. §-ának (2) bekezdése szerint kérték marasztalni általános kártérítésben, ezen összeg 1999. január 21. napjától esedékes kamatának megfizetését is igényelték. Másodlagos kereseti kérelmük az alperesek egyetemleges kötelezésére irányult. 2008. június 12-én a felperesek keresetpontosítást terjesztettek elő, amely szerint elmaradt jövedelem címén igényeltek személyenként meghatározott összegű kártérítést középátlagos időponttól számított kamattal. Előadták, a keresetveszteségük azáltal keletkezett, hogy részükre az I.r. alperes 1998. november 10-ei időponttal a munkaviszony megszüntetéséről szóló igazolásokat kiállította, azok átadása megkísérlését követően őket munkaviszony keretében nem foglalkoztatta. A felperesek alkalmazásának elmaradásáért elsődlegesen az I.r. alperest, másodlagosan az alpereseket együttesen tartották felelősnek. A munkavállalók 2009. augusztus 24. napján M.549/2009/8. szám alatti előkészítő iratukban jelentették be, hogy a továbbiakban a III.r. alperessel szemben tartják fenn a keresetüket. Hivatkozásuk szerint új munkaszerződés megkötésére nem volt szükség, a III.r. alperes a felperesek munkaviszonyát nem az Mt-ben előírt módon szüntette meg. Ezért kérték a munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítását, és jogkövetkezményként az Mt. 100. §-ában foglalt alkalmazását. A felperesek 2010. április 27-én M.546/2009/50. szám alatti keresetpontosításukban részben módosították az elmaradt munkabér összegét, kérték a munkaviszonyuk megszűnésének időpontját a munkaviszony jogellenes megszüntetését megállapító határozat jogerőre emelkedésének napjában meghatározni. Bejelentették, hogy mindhárom alperessel szemben fenntartják a keresetüket, elsődlegesen a 2009. augusztus 18-ai előkészítő iratban foglaltak alapján a jelen beadványban szereplő módosítás figyelembe vételével, másodlagosan a 6.M.799/2006/51. szám alatt csatolt beadvány mellékletének a beadványban írt korrekciójával. A munkaügyi bíróság ítéletében a felperesek keresetét kizárólagosan a legutolsó keresetpontosítás elsődlegesen megjelölt kérelmében nevesítette. A másodfokú tárgyaláson egyértelműsítette a felperesi képviselő, hogy már az elsőfokú eljárásban kizárólagos keresetként a munkaviszony III.r. alperes részéről történő jogellenes megszüntetése megállapítását, és az ehhez kapcsolódó Mt. 100. §-ának alkalmazását kérte, kártérítési igényt az Mt. 174. § alapján nem kívánt érvényesíteni. A fentiekre figyelemmel a másodfokú

bíróságnak kizárólag abban a körben kellett a munkaügyi bíróság ítéletét felülbírálni, hogy a felpereseknek a III.r alperessel szemben előterjesztett munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítására és jogkövetkezményeinek alkalmazására vonatkozó rendelkezése megalapozott-e. A bíróság utalt az Mt. 11. §-ában rögzítettekre az elévülési idővel kapcsolatosan. Kifejtette, hogy az Mt. 11. § (3) bekezdése alapján nyugszik az elévülés, ha a jogosult munkavállalók az igényüket menthető okból nem tudják érvényesíteni. Az Mt. nem határozza meg konkrétan, hogy melyek azok az esetek, amikor az elévülés nyugszik, mindig a konkrét ügy irányadó körülményeinek értékelésével dönthető el, hogy a jogosultak hibájukon kívül voltak-e akadályoztatva jogaik határidőben történő érvényesítésében. A felperesek 1999. január 18-án az I.r. alperes vezérigazgatójához intézett rendkívüli felmondásukat, majd az azzal összefüggő egyeztetés kezdeményezését, végül 1999. január 29-én az I.r. alperessel szemben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt terjesztették elő keresetüket. E perben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1999. október 26-án hozott ítéletében egyértelműen megállapította a munkajogi jogutódlás bekövetkeztét az I.r. és a II.r. alperes között a 1998. október 21. napján a b. telephely átruházására és a munkavállalók továbbfoglalkoztatására vonatkozó megállapodásra, az Mt. 209. § (2) bekezdésére, illetve az MK 154. számú állásfoglalásra utalással. A felperesek jogi képviselője 2001. május 20-án vette át ezen ügy kapcsán a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.209/2000/3. számú ítéletét, amely a megyei bíróság ítéletét hatályában fenntartotta. A jogi képviselő elismerte, hogy ez utóbbi döntés szóbeli indokolásakor kifejtésre került, hogy a II., vagy a III.r. alperes tekinthető jogutódnak. A felperesek az Ózdi Városi Bíróságon 2001. július 2., 4. napján, illetve 2002. február 25. napján terjesztették elő a Ptk. 339. §-ára alapított kártérítés iránti keresetüket az alperesek egyetemleges marasztalásával. Ez a felperesek kárigénye tekintetében az elévülés megszakadását eredményezte, amellyel összefüggésben 2006. március 4-én hozott 2.Pf.20.326/2006/5. számú jogerős - keresetet elutasító - ítélet a kártérítési igény elévülési határidejének kezdetét jelentette, ehhez képest a 2006. május 8-án előterjesztett III.r. alperesi foglalkoztatás elmaradására alapított kártérítési igény nem évült el. Ezért hozott a másodfokú bíróság 2009. április 7-én a felperesek kártérítési igénye tekintetében a III.r. alperesi felelősség jogalapját megállapító közbenső ítéletet, rámutatva, hogy a III.r. alperes kártérítési felelőssége akkor áll fenn, ha a felperesek bizonyítják, miszerint a III.r. alperes a foglalkoztatási kötelezettségét megszegte. A jelen másodfokú eljárás tárgyát pedig nem a III.r. alperesi foglalkoztatás elmaradásából eredő kárigény képezi. A felperesek 2009. augusztus 18-án kelt, és a munkaügyi bírósághoz 2009. augusztus 24-én benyújtott kereseti kérelme alapjául a III.r. alperesnek az 1999. januári, a felperesek

munkaviszonyát megszüntető intézkedése szolgál, és pedig azon hivatkozással, miszerint a III.r. alperes nem az Mt. 87. § (1) bekezdésben nevesített módok valamelyikén, és nem a (2) bekezdésben írt írásbeliség megtartásával, jogellenesen szüntette meg a felperesek munkaviszonyát. Az Mt. 102. §-án alapuló munkáltatói magatartások nem tekinthetők azonosnak az Mt. 87. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott, munkáltató által követendő magatartásokkal. A kártérítés alapjául szolgáló tények köre, és az azok elbírálása szempontjából irányadó jog eltér a munkaviszony munkáltatói jogellenes megszüntetését megalapozó tényállástól és azok jogkövetkezményeként alkalmazandó jogtól. A kártérítési igény érvényesítése szempontjából elévülést megszakító polgári peres eljárás nem eredményezi a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos kereset elévülési határidejének megszakadását. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felpereseknek a munkaviszony munkáltatói jogellenes megszüntetésével összefüggő igényei tekintetében a követeléseik legkésőbb 1999. január 30-án esedékessé váltak, de az elévülés nyugvására figyelemmel 2006. március 4-étől számított hat hónapon belül az Mt. 11. § (3) bekezdésére hivatkozással a munkaviszony jogellenes megszüntetése iránti kereseti kérelmet a III.r. alperessel szemben előterjeszthették (EBH.2009.1981., BH.2006.125.). A bíróságok gyakorlata következetes abban, hogy az elévülés nyugvásának vizsgálatánál irányadó követelmény a fél gondos, körültekintő magatartása, ez azonban nem jelenti azt, hogy az elévülés nyugvásához vezethetne a felperesek 1999. januárjától folytatott pereskedése. A kötelezett személyének vitás volta önmagában nem jelent olyan akadályt a jogosult igénye érvényesítésében, hogy az az elévülés nyugvását eredményezné (BDT.2000.165.) A felperesek 2009. augusztus 24-én a III.r. alperessel szemben előterjesztett igénye elévült, ezért ezt a másodfokú bíróságnak hivatalból kellett vizsgálni. A felperesek felülvizsgálati kérelme elsődlegesen a másodfokú bíróság ítéletének „megváltoztatására”, és a munkaügyi bíróság ítéletének hatályában fenntartására irányult. Másodlagos kérelmükben a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése mellett új eljárás lefolytatásának elrendelését indítványozták a III.r. alperes perköltség fizetésre kötelezése mellett. A felülvizsgálati kérelem utalt az Mt. 11. §-ának (3) és (4) bekezdésében foglaltakra. Hivatkozása szerint az ítélkezési gyakorlat abban következetes, hogy az elévülés nyugvása bekövetkezik és mindaddig fennáll, ameddig az igényt érvényesítő nem szerez teljeskörű tudomást azokról a tényekről, amelyek ismerete nélkül az igényét nem érvényesítheti. Az ugyanazon ténybeli és jogi alapon folyó perekben korábban a munkaügyi bíróság 47 felperes vonatkozásában azt állapította meg, hogy jogutódlás nem következett be, így a M.A.N. Zrt. jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyukat. Másodfokon 24 felperes esetében a jogerős ítélet kifejtette, hogy nem következett be jogutódlás. Ezen felperesek részére a M.A.N. Zrt. a megítélt összeget megfizette,

felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő. 22 felperes esetében a másodfokú bíróság jogerős ítéletben azt állapította meg, hogy jogutódlás történt, ezáltal a M.A.N. Zrt. nem szüntette meg jogellenesen a munkaviszonyukat. Ezen felperesek szerepelnek a jelen perben felperesként. Az Ózdi Városi Bíróság előtt folyó perben olyan bizonyítékok kerültek beszerzésre és becsatolásra, amelyek azt igazolták, hogy a S. Kft. ügyvezetője, L.A.L. semmilyen megbízást nem kapott a H. Kft.-től, így annak nevében történő eljárása nem volt jogszerű. Az Ózdi Városi Bíróság ítélete 2006. március 4-én vált jogerőssé, a felperesek pedig 2006. május 8-án nyújtották be a Miskolci Munkaügyi Bíróságra keresetüket. Ebben az időközben beszerzett bizonyítékokra is figyelemmel elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy ki a felperesek munkáltatója. A Miskolci Munkaügyi Bíróság 6.M.799/2006/66. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy a „felperesek munkáltatója munkajogi jogutódlás folytán III.r. alperes”. Az ítélet ezen rendelkezése 2009. április 7-én jogerőre emelkedett, és azt 2009. június 10-én kézbesítették. A felperesek ezt követően a 2009. augusztus 18-án kelt beadványukban keresetüket akként pontosították, hogy a munkaviszony megszüntetéséből eredő károkat nem az Mt. 174. §-a alapján, hanem a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeit tartalmazó Mt. 100. §-a alapján kéri. Megalapozatlan a másodfokú bíróság azon megállapítása, hogy 2006. március 4-én a felperesek már teljeskörűen tudomást szereztek arról, hogy ki a jogutód munkáltatójuk. Ennek ellentmond az a tény is, hogy a jogutód megállapítását eredményező jogerős közbenső ítélet 2 év 11 hónap elteltével született meg. Nyilvánvalóan nem tartott volna ennyi ideig, ha a bíróságok megítélése szerint is minden adat és körülmény teljeskörűen már a kereset benyújtásakor rendelkezésre állt volna. A másodfokú bíróság megállapításának megalapozottsága esetén vizsgálni kellene, hogy az eljáró bíróságok a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglaltak szerint látták-e el a feladatukat. A felperesektől, illetve az eljáró jogi képviselőiktől a bírósági ítéletek és beszerzett bizonyítékok alapján nem volt elvárható, hogy a jogutód bíróság általi megállapítása hiányában indítsanak valamelyik feltételezett cég, mint munkáltató ellen jogellenes munkaviszony megszüntetése miatt pert. Minderre figyelemmel a jogerős közbenső ítélet megszületéséig a felperesek nem rendelkeztek teljeskörűen azokkal az ismeretekkel, amelyek az elévülés nyugvását megszakították volna. Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő. A Kúria a felülvizsgálati kérelmeket a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelmek nem alaposak.

A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperesek többször módosított keresete annak megállapítására irányult, hogy a III.r. alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyukat, ezért az Mt. 100. §-ában foglalt jogkövetkezmények alkalmazását kérték. A munkaviszonnyal kapcsolatos igény 3 év alatt évül el, az elévülés

az esedékessé válástól kezdődik. Az igény elévülését hivatalból kell figyelembe venni [Mt. 11. § (1), (2) bekezdés]. Ebből következően a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül vizsgálta hivatalból, hogy a felpereseknek a III.r. alperessel szemben, az Mt. 100. §-ára alapított igénye előterjesztése az elévülési időn belül történt-e. Az Mt. 11. §-ának (2) bekezdése szerint az elévülés az esedékessé válással kezdődik, vagyis a jelen esetben a munkaviszony megszüntetését eredményező, sérelmezett munkáltatói intézkedés meghozatalához igazodik. A felperesek 1999. január 21-ét, 26-át, illetve 29-ét jelölték meg olyan időpontként, amely a munkáltató jogellenes magatartásának kezdetéül értékelendő, mivel ekkor a III.r. alperes már megakadályozta a munkahelyre való bejutást és a munkavégzés lehetőségét. A 3 éves elévülési idő azonban nyugodhat, illetve megszakadhat [Mt. 11. § (3), (4) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság helytállón vizsgálta azon körülményeket, amelyek az igény érvényesítése, illetve az elévülés szempontjából értékelendők. Jogszabálysértés nélkül következtetett arra, hogy a felperesek az Ózdi Városi Bíróságon terjesztettek elő keresetet az alperesekkel szemben a Ptk. 339. §-ára alapítottan, amely az elévülés megszakadását eredményezte az előterjesztett kárigény tekintetében. Ebből következően a 2006. március 4-én meghozott 2.Pf.20.326/2006/5. számú ítélet jelenthette a kártérítési igény elévülése szempontjából a kezdő időpontot, így a 2006. május 8-án a munkaügyi bíróságnál előterjesztett, a foglalkoztatás elmaradására alapított kártérítési igény érvényesítése elévülési időn belül történt. A jogerős ítélet minderre figyelemmel helytállón állapította meg, hogy a jelen eljárásban a kereseti kérelemben foglaltak alapján nem a III.r. alperes foglalkoztatási kötelezettségének elmulasztásából eredő kárigény, hanem a 2009. augusztus 24-én előterjesztett, a jogellenes munkaviszony megszüntetéséhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazásának jogszerűsége volt vizsgálat tárgyává tehető. A felperesek 2006. május 8-án, illetve 2009. augusztus 24-én előterjesztett keresetei különböző tényálláson alapultak, és egymástól eltérő jogok érvényesítésére irányultak eltérő jogszabályi hivatkozás mellett. A másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül fejtette ki, hogy a felpereseknek a munkaviszony jogellenes megszüntetéséhez fűződő igénye 1999. január 30-án esedékessé vált, és legkésőbb az Ózdi Városi Bíróság P.20.673/2001. számú periratai alapján tudomást szereztek azon tényekről, amelyek alapján igényük a III.r. alperessel szemben előterjeszthető. Az . 11. §-ának (3) bekezdése szerint 2006. március 4-étől számított 6 hónapon belül élhettek a felperesek a jogviszony megszüntetés jogellenességéhez fűződő kereseti igényükkel, amelynek határidőben nem tettek eleget, a 2009. augusztus 24-én benyújtott keresetük folytán igényük elévült. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróságok döntésüket széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően hozták meg, nem alkalmas a más jogcímen előterjesztett kereset elévülési idejének (nyugvásának, illetve félbeszakadásának) befolyásolására.

Arra vonatkozóan pedig nem merült fel adat, hogy a bíróságok a Pp. 2. § (1) bekezdésének megsértésével jártak el. A kifejtettek tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felperesek perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul, míg a felülvizsgálati eljárás illetéke az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. §-a szerint az államot terheli.

Budapest, 2012. április 18.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Fuhrmann Gábor s.k. bíró
A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő